

faa godt have gjort det strax, som at udsætte det i et Tidsrum af 2 Aar; vil man derimod opretholde Stutteriet — hvorfor jo ogsaa Flere have udtalt sig —, saa vil man dog let indsee, at den Tilstand, der efter dette Lovudkast bliver Stutteriet tildeel, idet et Damoflessværd kommer til at hænge det over Hovedet, vil være i høi Grad til Skade for det, vil virke hæmmende og lammende paa hele dets Virksomhed og endnu mere vil forøge den Usikkerhed, hvorunder Stutteriet hidtil har lidt. Jeg anseer imidlertid dette Lovforslag for et Compromis imellem den høitærede Indenrigsminister, der jo ønsker Stutteriet opretholdt, og Folkethingets Majoritet, som ønsker Stutteriet nedlagt, og jeg maa dog ogsaa tilstaae, at der ved den Tidsfrist, som er sat, dog altid gives Indenrigsministeren en Leilighed til at kunne træffe de Foranstaltninger, han muligens maatte kunne ansee for hensigtsmæssige, ligesom ogsaa den Omstændighed, at Forpagtningen af Hillerødsholm udløber den 1ste April 1869, kan tale for, at man netop har valgt de to Aar. Jeg skal derfor afholde mig fra at reise nogen Betænkelighed med Hensyn til denne Lov, og jeg vel udtale, at jeg agter at stemme for den og vil fraraade, at vi foretage nogen Forandring i den. Navnlige troer jeg ikke, at der kan være nogen tilstrækkelig Grund til at forlænge Tidsrummet, saaledes som det har været paa Tale i det andet Thing, fra 2 Aar til 5 Aar; thi, ganske affect fra den særegne Omstændighed, som taler for de to Aar, og som jeg nys nævnte, vil i Virkeligheden en Udsættelse af 5 Aar ikke have Stort at bethde. Der vil nemlig ligesaa lidt om 5 Aar som om 2 Aar kunne have nogen begrundet Mening om Forholdenes Udvikling paa Stutteriet; dertil vilde der behøves en længere Tid. Spørgsmaalet i sin Almindelighed, nemlig, hvorvidt Stutteriet bør opretholdes eller ikke, hvorom der flere Gange er blevet ført vidtløftige Forhandlinger i Thinget, og som jo efter al Rimelighed vil blive gjenoptaget paany, naar Sagen om 2 Aar atter kommer for her, skal jeg ikke inblade mig videre paa. Jeg vil blot tillade mig at udtale, hvad jeg ogsaa tidligere har ytret, at jeg anseer Stutteriets Opretholdelse som et Statsinstitut for meget vanskeligt og neppe tilraade-

lig, saaledes som Forholdene have udviklet sig hos os, og navnlig under vore constitutionelle Forhold. Derimod formener jeg, at det kunde være ønskeligt, om de brugbare Elementer, der findes paa Stutteriet, dog paa en eller anden Maade kunde komme Landet tilgode. Jeg skal villigt indrømme, at dette har sin Vanskelighed, naar man overhovedet er bestemt paa at neblægge Stutteriet som et Statsinstitut, men, at det skulde være en Umulighed, vil jeg tillade mig at benægte, og jeg har den Overbevisning og den Fortrøstning til den høitærede Indenrigsminister, at han i den Henseende vil gjøre, hvad han formaar. — De øvrige Forandringere, der ved dette Lovforslag ere foretagne, navnlig at §§ 9 og 11—13 i Loven af 23de Januar 1862 ere ophævede, kan jeg ikke Andet end ansee for hensigtsmæssige, og jeg vilde blot ønske, at de vare iværksatte allerede tidligere. Det er jo § 9, som har givet Anledning til, at man har inbladt sig paa det uheldige Indkjøb af Arabere, og ved Ophævelsen af §§ 11 og 13 vil Stutteriets fremtidige Organisation være stillet paa en bedre Fod. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig og altsaa stemme for Loven, idet jeg, som sagt, ikke finder videre Anledning til at gaae ind paa de almindeligere Spørgsmaal, der kunde staae i Forbindelse med samme.

Indenrigsministeren: Jeg troer ikke, at den ærede Landsthingsmand for 9de Kred (Mourier-Petersen) med Rette kunde betegne Lovudkastet, som det her foreligger, som et Compromis mellem Ministeren og Folkethinget. Jeg har ved Sagens 2den Behandling i Folkethinget udtalt og vil gjentage det her, at jeg sætter megen Pris paa igjennem et Lovforslag som dette at faae bevilget de to nødvendige Betingelser for at bringe Stutteriet frem til det, som det kan og bør blive, hvorimod jeg ogsaa udtalte og atter her skal udtale min Beslagelse over, at den tredie Betingelse, nemlig Tiden dertil, er saa overordentlig knap tilmaalt, at det bliver ganske overordentlig vanskeligt at faae afslagt noget Beviis for, at Stutteriet overhovedet er perfectibelt, at det kan gjøre Fremgang og trives. Jeg troer altsaa ikke, at